

การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษและ
ภาษาไทย: ความเหมือนและความแตกต่าง

A COMPARATIVE STUDY ON ENGLISH AND THAI CONSONANTS
PRONUNCIATION PROBLEMS: THE SIMILARITIES AND DIFFERENCES

¹อาทิตย์ ถมมา, ²กิตติพัฒน์ ทาวงศ์ษาและ ³ณัฐรัชต์ สติตอริยวานิช

¹Atit Thomma, ²Kittiphat Thawongsa and ³Nattharat Sathitariyawanit

¹มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, ประเทศไทย

²มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีล้านช้าง, ประเทศไทย

³มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ประเทศไทย

¹Loei Rajabhat University, Thailand.

²Mahamakut Buddhist University, Sri Lanchang Campus, Thailand.

³Mahaculalongkornrajavidyalaya University, Thailand

¹atit2526@hotmail.com, ²Kittiphat2016@gmail.com, ³Knatthan@gmail.com

Received December 25, 2020; Revised February 12, 2021; Accepted March 21, 2021

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของเสียงพยัญชนะระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทยและวิเคราะห์สาเหตุ (ปัญหา) การออกเสียงผิดพลาดของภาษาอังกฤษโดยคนไทย โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ประกอบไปด้วย หนังสือภาษาศาสตร์ บทความวิจัย และแหล่งข้อมูลทางเว็บไซต์ เป็นการ

¹ อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, ประเทศไทย

² อาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีล้านช้าง

³ อาจารย์ ดร. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วิเคราะห์ตามหลักสัทศาสตร์การออกเสียงและเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของทั้งสองภาษา ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่าคนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเสียงที่เกิดจากเสียงเสียดแทรก เสียงระเบิด เสียงกึ่งเสียดแทรกและเสียงเปิด ตามลำดับ เนื่องจากเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงไม่ปรากฏในระบบเสียงภาษาไทย ทำให้คนไทยส่วนใหญ่เกิดความเข้าใจผิดและเลียนแบบการออกเสียงผิด เมื่อได้ยินเสียงคล้ายคลึงกับเสียงในภาษาไทย

คำสำคัญ: การเปรียบเทียบ, พยัญชนะภาษาอังกฤษ, พยัญชนะภาษาไทย

Abstract

This article aimed to compare the similarities and differences of consonant sounds between English and Thai languages and to analyze the cause of English pronunciation problems of Thais. Content analysis was used through documents including linguistic books, research articles and the sources from websites. It was analyzed according to the principle of phonetics English pronunciation and compared the similarities and differences of both languages. The analysis results were found that the majority of Thais encountered the problem of English pronunciation, particularly, sounds caused from fricatives, plosives, affricates and approximants respectively. According that some English sounds never existed in Thai phonetic system, it caused the majority of Thais with misunderstanding and error imitation in pronunciation when they heard those sounds similar to Thai sounds.

Keywords: Comparison, English Consonants, Thai Consonants

บทนำ

ภาษาอังกฤษจัดอยู่ในกลุ่มภาษาอินโดยูโรเปียน (Indo-European Languages) ของโซนยุโรปและยังได้แบ่งออกเป็นหลายแขนงหลายสาขาย่อยของภาษาซึ่งกลุ่มตระกูลใหญ่ที่สุดแบ่งออกเป็นอินโดอิเรเนียน (Indo-Iranian), เจอร์แมนิก (Germanic), โรแมนซ์ (Romance) และบอลโตสลาวิก (Balto-slavic) ภาษาย่อยที่มีชื่อเสียงในกลุ่มเหล่านี้ มีคนพูดมากกว่า 100 ล้านคนทั่วโลกประกอบไปด้วย 1) ภาษาสเปน (Spanish) 2) ภาษาอังกฤษ

ตระกูลภาษาอินโดยูโรเปียน (Indo-European Family Languages)

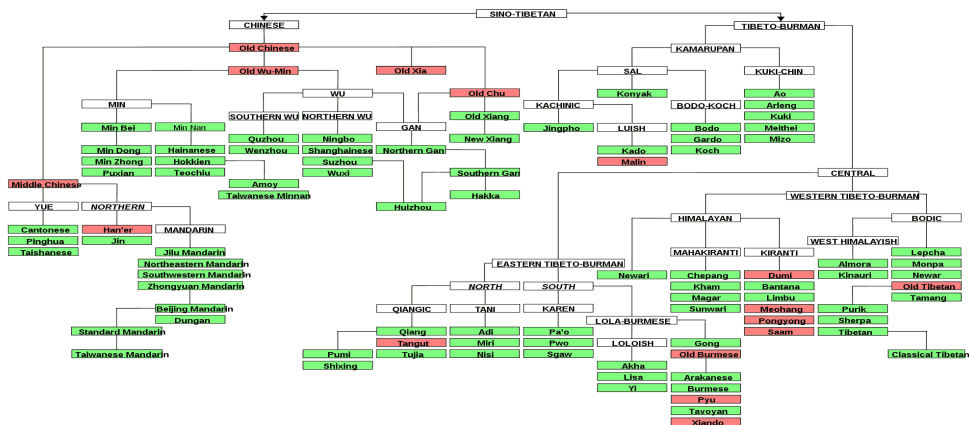
อ้างอิงจาก (https://en.wikipedia.org/wiki/Indo-European_languages)

ส่วนภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มใหญ่ของเจอร์แมนิก (Germanic) ร่วมกับภาษาต่างๆ ที่ใช้กันแพร่หลายในปัจจุบัน เช่น ภาษาเยอรมัน (German) ภาษาสวีเดน (Swedish) ภาษาดัตช์ (Dutch) เป็นต้น เราจะเห็นส่วนใหญ่วรรคศัพท์ภาษาอังกฤษจะมาจากภาษาเยอรมันก็

เพราะว่าภาษาอังกฤษเคยเป็นส่วนหนึ่งของภาษาเยอรมันอยู่ก่อนแล้ว จึงไม่แปลกใจว่าทำไมจึงมีคำศัพท์มากมายที่คล้ายๆ กันของทั้งสองภาษานั้นเอง เช่น คำศัพท์ภาษาอังกฤษคำว่า Hello แปลว่า สวัสดี ภาษาเยอรมันคำว่า Hallo แปลว่า สวัสดี เช่นเดียวกัน

ภาษาไทยจัดอยู่ในกลุ่มของตระกูลภาษาซิโนทิเบตัน (Sino-Tibetan) ประกอบด้วยตระกูลภาษาใหญ่ๆ อยู่ 2 กลุ่ม คือ 1) ภาษาจีน (Chinese) ในกลุ่มภาษานี้จะมีความเกี่ยวข้องกับภาษาจีนทั้งหมดรวมถึงไต้หวัน และเขตปกครองต่าง ๆ ของประเทศจีน (ยกเว้นทิเบต) 2) ภาษาทิเบโตเบอร์มัน (Tibeto-Burman) ในกลุ่มภาษานี้จะมีภาษาที่มีชื่อเสียงของหลาย ๆ ประเทศใช้พูดกันเช่น ภาษาทิเบต (Tibetan) ภาษาเมียนมา (Burmese) ภาษาลาว (Lao) ภาษาเวียดนาม (Vietnamese) รวมถึงภาษาไทย (Thai) ด้วยเช่นกัน ในศตวรรษที่ 21 ภาษาในกลุ่ม Tibeto-Burman มีคนพูดอยู่ประมาณ 57 ล้านคน และในกลุ่มใหญ่ของตระกูลภาษา Sino-Tibetan ใช้พูดกันประมาณ 2 พันล้านคน (ดูแผนภาพด้านล่างประกอบ) อ้างอิงจาก <https://www.britannica.com/topic/Tibeto-Burman-languages>

ตระกูลภาษาซิโนทิเบตัน (Sino-Tibetan Family Languages)

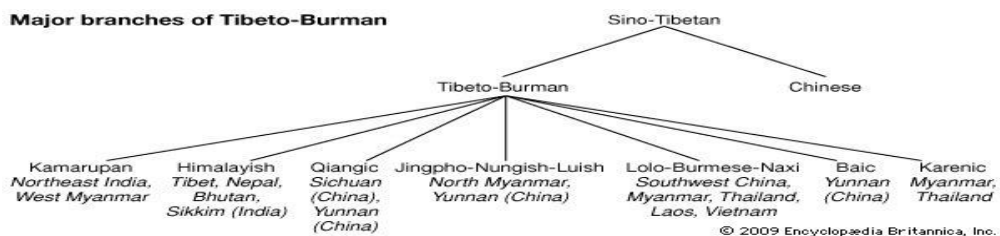

แผนภาพที่ 2 : ตระกูลภาษาซิโนทิเบตัน

อ้างอิงจาก https://www.translationdirectory.com/images_articles/languages/Sino-Tibetan_Tree.gif

ส่วนภาษาไทยอยู่ในกลุ่มของภาษา Tibeto-Burman ซึ่งมีภาษาหลายๆ กลุ่มแยกย่อยออกมาอีก ภาษาไทยอยู่ในกลุ่มของภาษาคาเรนิค Karenic ในกลุ่มนี้มีภาษาพม่า และภาษาไทย (ดังภาพแสดงด้านล่าง)

สาขาภาษาใหญ่ๆ ของทิเบโตเบอร์มัน (Major branches of Tibeto-Burman)

แผนภาพที่ 3 : สาขาภาษาใหญ่ๆ ของทิเบโตเบอร์มัน

อ้างอิงจาก <https://www.britannica.com/topic/Tibeto-Burman-languages/Language-groups>

ถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะมาจากตระกูลภาษาที่ต่างกัน แต่ทั้งสองภาษาก็มีทั้งความเหมือนและความแตกต่างกันอยู่บ้างในเรื่องของเสียง (Phones) ซึ่งความเหมือนกันของทั้งสองภาษานี้ทำให้คนไทยส่วนใหญ่เข้าใจผิดในการออกเสียงภาษาอังกฤษ คิดว่าเสียงภาษาอังกฤษจะออกเสียงเหมือนกับภาษาไทยและมีการเลียนแบบการออกเสียงที่ผิดและไม่ถูกต้อง มีนักวิจัยหลายๆท่านได้ศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตัวอย่าง เช่น ธีรวัฒน์ ตันทนิส (2555) ได้ศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ และกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลวิจัยพบว่านักศึกษามีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำมากกว่าพยัญชนะต้นคำ และมีปัญหาการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุด Patthamawadee Nakin & Bhornsawan Inpin (2017) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เป็นการสำรวจจากนักศึกษาแม่ฟ้าหลวง ผลวิจัยทดสอบกับนักศึกษา 10 คน ชี้ว่าเสียงที่มีปัญหาส่วนใหญ่ของนักศึกษาที่ไม่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้คือเสียงที่ไม่ได้อยู่ในระบบเสียงในภาษาไทย โดยเฉพาะเสียงท้ายคำ ตัวอย่างเช่น เสียง /g/, /z/, /l/ เป็นต้น

ในบทความนี้ผู้เขียนมุ่งเน้นการเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะ ความเหมือนและความแตกต่างของทั้งสองภาษา และวิเคราะห์สาเหตุ (ปัญหา) การออกเสียงที่ผิดพลาดตามหลักสัทศาสตร์ภาษาอังกฤษและภาษาไทย

พยัญชนะภาษาอังกฤษ (English Consonants)

ในบทความนี้จะเน้นอธิบายไปแนวทางเดียวกันโดยยึดหลักการออกเสียงแบบ RP (Received Pronunciation) ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันแพร่หลายในการออกเสียงแบบอังกฤษ (British Pronunciation) และถูกใช้ในหลาย ๆ ช่องทางเป็นแบบทางการ โดยเฉพาะใช้ใน

ช่องทางเผยแพร่ในรายการทีวีการออกเสียงแบบ BBC เป็นต้น พยัญชนะภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 เสียง ประกอบไปด้วยเสียง /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /g/, /f/, /v/, /θ/, /ð/, /s/, /z/, /ʃ/, /ʒ/, /h/, /tʃ/, /dʒ/, /m/, /n/, /ŋ/, /l/, /w/, /r/, /j/ แบ่งเป็นเสียงก้อง (Voiced) 15 เสียง ประกอบไปด้วย /b/, /d/, /g/, /dʒ/, /m/, /n/, /ŋ/, /v/, /ð/, /z/, /ʒ/, /l/, /w/, /r/, /j/ และเป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless) 9 เสียง ประกอบไปด้วย /p/, /t/, /k/, /tʃ/, /f/, /θ/, /s/, /ʃ/, /h/ ดังนั้น หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษสามารถแบ่งตามสถานที่เกิด (Place of Articulation) และอาการเกิดของเสียง (Manner of Articulation) ได้ดังนี้

ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ

The chart of English consonant phonemes

Place of Articulation									
Manner of Articulation		Bilabial	Labio-dental	Dental	Alveolar	Post-Alveolar	Palatal	Velar	Glottal
	Voiced/ voiceless	vl. v.	vl. v.	vl. v.	vl. v.	vl. v.	vl. v.	vl. v.	vl. v.
	Plosive	p b			t d			k g	
	Fricative		f v	θ ð	s	ʃ ʒ			h
	Affricate					tʃ dʒ			
	Nasal	m			n			ŋ	
	Lateral Approximant				l				
	Approximant	w				r	j		

ตารางที่ 1 : ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ

(ดัดแปลงจาก Roach (2009:52) 4th edition)

พยัญชนะภาษาไทย (Thai Consonants)

พยัญชนะภาษาไทยมีทั้งหมด 21 เสียง ประกอบไปด้วยเสียง /p/ ป, /ph/ พ ผ ภ, /b/ บ, /t/ ต ถ, /th/ ถ ฐ ท ฑ ฒ, /d/ ด ฎ, /k/ ก, /kh/ ข ค ฌ, /ʔ/ อ, /f/ ฟ ฝ, /s/ ส ซ ศ ษ ทร, /h/ ห, /c/ จ, /tɕ/ ช ฉ ฌ, /m/ ม, /n/ น ฌ, /ɲ/ ง, /l/ ล ฬ, /r/ ร, /w/ ว, /j/ ย ญ แบ่งเป็นเสียงก้อง (Voiced) 9 เสียง ประกอบไปด้วย /b/, /d/, /m/, /n/, /ɲ/, /l/, /r/, /w/, /j/ และเป็นเสียงไม่ก้อง (Voiceless) 12 เสียง ประกอบไปด้วย /p/, /t/, /k/, /ʔ/, /ph/, /th/, /kh/, /c/, /tɕ/, /f/, /s/, /h/ ดังนั้น หน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทยสามารถแบ่งตามสถานที่เกิด (Place of Articulation) และอาการของเสียง (Manner of Articulation) ได้ดังนี้

ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทย

The chart of Thai consonants

Place of articulation								
Consonants <i>Voice/Voiceless/Aspiration</i>			Bilabial	Labio-Dental	Alveolar	Alveolo-palatal	Velar	Glottal
Manner of articulation	Plosive	<i>VL. Unasp.</i>	p		t		k	ʔ
		<i>VL. Asp.</i>	ph		th		kh	
		<i>V. Unasp.</i>	b		d			
	Fricative	<i>VL.</i>		f	s			h
	Affricate	<i>VL. Unasp.</i>				c		
		<i>VL. Asp.</i>				tɕ		
	Nasal	<i>V.</i>	m		n		ɲ	
	Lateral	<i>V.</i>			l			
	Trill	<i>V.</i>			r			
	Semi-Vowel	<i>V.</i>	w			j		

ตารางที่ 2 : ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทย

(ดัดแปลงจาก (Siyaphai,2013:73)

ความเหมือนและความแตกต่างในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ภาษาอังกฤษถือว่าอยู่คนละตระกูลกับภาษาไทยโดยสิ้นเชิง แต่ถึงอย่างไรก็ตามเสียงของทั้งสองภาษายังมีความเหมือนกันอยู่บ้าง ทำให้คนไทยฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ไม่ยากนัก แต่ละเสียงอยู่ในฐานเกิด (Place of Articulation) และอาการเกิด (Manner of Articulation) คล้ายๆ กัน (ดูตารางเปรียบเทียบเสียงด้านล่าง) เสียงในภาษาอังกฤษที่ถือว่าเหมือนกับเสียงภาษาไทยประกอบไปด้วย 14 เสียง คือ /p/, /b/, /t/, /d/, /k/, /f/, /s/, /h/, /m/, /n/, /ŋ/, /l/, /w/, /j/ เมื่อเปรียบเทียบเสียงภาษาไทยจะเป็นตัวอักษรดังต่อไปนี้ /p/ ป, /b/ บ, /t/ ต และ ถ, /d/ ด และ ฎ, /k/ ก, /f/ ฟ และ ฝ, /s/ ส ซ ศ ษ และ ทร, /h/ ห และ ฮ, /m/ ม, /n/ น และ ณ, /ŋ/ ง, /l/ ล และ ฬ, /w/ ว, /j/ ย, ญ เสียงในภาษาอังกฤษที่ถือว่าแตกต่างกับเสียงในภาษาไทย (ไม่อยู่ในระบบเสียงภาษาไทย) ประกอบไปด้วย 10 เสียง คือ /g/, /v/, /θ/, /ð/, /z/, /ʃ/, /ʒ/, /tʃ/, /dʒ/, /r/ เสียงเหล่านี้คนไทยออกเสียงเลียนแบบยากมาก และผิดเพี้ยนเป็นส่วนใหญ่

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนความแตกต่าง ข้อผิดพลาดในการออกเสียงระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย

การการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง ข้อผิดพลาดในการออกเสียงระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย ผู้เขียนจะเริ่มต้นวิเคราะห์ด้วยเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ (English consonants) และเปรียบเทียบกับเสียงพยัญชนะภาษาไทย (Thai consonants) ตามลำดับที่ละเสียง และเป็นคู่เสียง เพื่อให้ผู้อ่านสามารถคิดและเปรียบเทียบไปพร้อมๆ กันได้ ผู้เขียนจะจัดเป็นกลุ่มอธิบายตามอาการเกิดของเสียง (Manner of Articulation) และสอดแทรกการอธิบายเสียงตามสถานที่เกิดของเสียง (Place of Articulation) อาทิตย์ ถมมา, อัมราภรณ์ หนูยอดและวิโรจน์ ทองปลิว (2563:1000-1002) ได้อธิบายความหมายของแต่ละอาการเกิดของเสียง (Manner of Articulation) ไว้ดังต่อไปนี้

1.เสียงระเบิด (Plosives)

เสียงระเบิดเกิดจากการปิดกั้นของการไหลอากาศในช่องปาก เพื่อกักเสียงไว้ระยะหนึ่งแล้วระเบิดหรือปล่อยออกมาทางช่องปากอย่างรวดเร็วมีอยู่ 2 กรณี คือ ถ้ามีกระแสลมปล่อยออกมาทางปาก จะเรียกว่า เสียงระเบิดมีลม (Aspirated consonants) และหากไม่มี

กระแสมปล่อยออกมาทางปากจะเรียกว่า เสียงระเบิดไม่มีลม (Unaspirated consonants) เสียงระเบิดในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 6 เสียง ในขณะที่ภาษาไทยมี 9 เสียง

การเปรียบเทียบเสียงระเบิด

	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง
English	/p/	/b/	/t/	/d/	/k/	/g/	
Thai	/p/	/ph/	/t/	/th/	/k/	/kh/	/ʔ/
	/b/		/d/				

ตารางที่ 3 : การเปรียบเทียบเสียงระเบิด

เสียงระเบิดในภาษาอังกฤษบางเสียงจะมีความเหมือนและความแตกต่างกับภาษาไทยเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะความเหมือนของทั้งสองภาษา ในภาษาอังกฤษเสียงไม่ก้อง (Voiceless) /p/, /t/, /k/ คนไทยส่วนใหญ่จะไม่มีปัญหาในการออกเสียงไม่ก้องที่เกิดต้นคำ (Initial position) เพราะระบบเสียงในภาษาไทยก็มีเช่นเดียวกัน กล่าวคือ /p/ ป, /t/ ต, ถ, /k/ ก เพิ่มมาแค่เสียงพ่นลม (Aspiration) เป็นเสียงที่มีกลุ่มลมออกมาจากปอด คือ /ph/ ผ, พ, ภ, /th/ ถ, ฐ, ท, ฑ, ฒ, /kh/ ข, ค, ฆ ซึ่งในภาษาอังกฤษก็มีเสียงพ่นลมเช่นเดียวกันแต่จะอยู่ในรูปของหน่วยเสียงย่อย (Allophones) ในพยัญชนะต้น กลาง ท้าย (Initial, medial, final position) ยกเว้นพยัญชนะควบกล้ำ (Consonant clusters) ต้นคำบางเสียงไม่อยู่ในรูปของเสียงพ่นลม ตัวอย่างเช่น เสียง /p/ เมื่อตามหลัง /s/ จะออกเสียงเป็นเสียงไม่พ่นลม เช่น speak อ่านว่า /spi:k/ เสียง /p/ กลายเป็นเสียง ป เสียง /t/ เมื่อตามหลัง /s/ จะออกเสียงเป็นเสียงไม่พ่นลม เช่น stop อ่านว่า /stop/ เสียง /t/ กลายเป็นเสียง ต ถ และเสียง /k/ เมื่อตามหลัง /s/ จะออกเสียงเป็นเสียงไม่พ่นลม เช่น sky อ่านว่า /skaɪ/ เสียง /k/ กลายเป็นเสียง ก นอกนั้นเสียง /p/, /t/, /k/ จะออกเสียงพ่นลมเสมอ เช่นพยัญชนะต้นคำ pin อ่านว่า /p^hɪn/, tin อ่านว่า /t^hɪn/, kid อ่านว่า /k^hɪd/ พยัญชนะกลางคำ apple อ่านว่า /ap^həl/, better อ่านว่า /bet^hə/, occur อ่านว่า /ək^hə/ พยัญชนะท้ายคำ fat อ่านว่า /fæt^h/, tap อ่านว่า /t^hæp^h/, look อ่านว่า /lʊk^h/ เป็นต้น ถึงแม้ว่าปัญหาการออกเสียงจะไม่เกิดจากต้นคำ และกลางคำมากนัก แต่กลับมาก่อปัญหาการออกเสียงที่ท้ายคำ ภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีเสียงท้ายคำ

เหมือนๆ กันทั้ง 3 เสียง กล่าวคือ เสียง /p/, /t/, /k/ ปัญหาเกิดที่เสียงท้ายคำของภาษาไทยไม่มีการปล่อยเสียง (unreleased sound) ออกมา แต่ภาษาอังกฤษปล่อยออก (released sound) ทำให้เมื่อคนไทยส่วนใหญ่ออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ โดยไม่ปล่อยเสียงท้ายด้วย เพราะความเคยชินกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายของภาษาไทยนั่นเอง ตัวอย่างเช่น top อ่านว่า /tɒp/ แปลว่า บน, cut อ่านว่า /kʌt/ แปลว่า ตัด และ talk อ่านว่า /tɔ:k/ แปลว่า พูด คำที่ขีดเส้นใต้คือคำที่คนไทยส่วนใหญ่ไม่ปล่อยเสียงออกมา ในขณะที่เสียงก้อง (Voiced) ของทั้งสองเสียงก็มีความเหมือนกัน กล่าวคือเสียง /b/ และ /d/ จึงไม่เกิดปัญหาการออกเสียงมากนักสำหรับคนไทยของทั้งสองเสียงนี้ แต่เกิดปัญหาในการออกเสียงท้ายคำ ตัวอย่างเช่น job อ่านว่า /dʒɒb/ แปลว่า งาน คนไทยส่วนใหญ่ออกเสียงว่า cɒb /cɒb/ โดยไม่ปล่อยเสียงท้าย (เสียง /dʒ/ ในภาษาอังกฤษมักถูกแทนด้วยเสียง /c/ จ ในภาษาไทย) และ good อ่านว่า /gʊd/ แปลว่า ดี คนไทยส่วนใหญ่ออกเสียงว่า goot อ่านว่า /gut/ โดยไม่ปล่อยเสียงท้าย

เสียงที่เป็นปัญหามากในกลุ่มเสียงระเบิดของภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยคือ เพดานอ่อน เสียงก้อง /g/ ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร (2552:83) อธิบายว่าเสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย และมีความคล้ายคลึงกับเสียง /k/ (ก) ของไทยต่างกันตรงที่ภาษาอังกฤษเป็นเสียงก้อง ภาษาไทยเป็นเสียงไม่ก้อง ดังนั้นเวลาออกเสียงพยัญชนะ /g/ จะต้องให้เส้นเสียงสั่น (Vocal cord) ตัวอย่างพยัญชนะต้นคำเช่น guy อ่านว่า /gʌɪ/ แปลว่า ผู้ชาย คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น kuy อ่านว่า /kʌɪ/ เสียง /g/ กลายเป็นเสียง /k/ พยัญชนะกลางคำ jogging อ่านว่า /dʒɒɡɪŋ/ คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น /cɒɪŋ/ พยัญชนะท้ายคำ dog อ่านว่า /dɒɡ/ แปลว่า สุนัข คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น /dɒk/ โดยไม่ปล่อยเสียงท้ายด้วย

เสียงภาษาไทยที่ไม่ปรากฏอยู่ในระบบเสียงภาษาอังกฤษคือ ช่องระหว่างเส้นเสียง เสียงไม่ก้องจึงไม่เกิดปัญหาใดๆ สำหรับคนไทย

2. เสียงเสียดแทรก (Fricatives)

เสียงเสียดแทรกหรือเสียงเสียดสีกันของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงที่เคลื่อนเข้ามาใกล้ชิดกันมากซึ่งกระแสลมที่ผ่านออกมาจากปอดจะผ่านไม่สะดวก ลมที่ผ่านช่องปากจะ

เสียดสีกับช่องแคบของฟันและจะแยกตัวกันออกช้าๆภาษาอังกฤษมี 9 เสียง ในขณะที่ภาษาไทยมี 3 เสียง

การเปรียบเทียบเสียงเสียดแทรก

	ไม่ก้อง ก้อง	ไม่ก้อง ก้อง	ไม่ก้อง ก้อง	ไม่ก้อง ก้อง	ไม่ก้อง
English	/f/ /v/	/θ/ /ð/	/s/ /z/	/ʃ/ /ʒ/	/h/
Thai	/f/		/s/		/h/

ตารางที่ 4 : การเปรียบเทียบเสียงเสียดแทรก

เสียงเสียดแทรกในภาษาอังกฤษจะมีจำนวนมากกว่าภาษาไทยและเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทยมากที่สุดรองลงมาจากเสียงกึ่งเสียดแทรก เสียงที่มีความเหมือนกันของทั้งสองภาษาประกอบด้วยเสียงไม่ก้องในภาษาอังกฤษ /f/, /s/, /h/ ซึ่งมีในระบบเสียงภาษาไทยเช่นกันคือ /f/ (ฟ, ฟ) /s/ (ซ, ตร, ศ, ษ, ส) /h/ (ห, ฮ) เสียงเหล่านี้ไม่ค่อยมีปัญหาใด ๆ สำหรับคนไทยเมื่อเกิดต้นคำ เพราะออกเสียงง่ายและมีฐานเกิด (Place of Articulation) และอาการเกิด (Manner of Articulation) ของเสียงเหมือนกัน แต่จะมีปัญหาในพยัญชนะท้ายคำเป็นส่วนใหญ่เพราะพยัญชนะท้ายคำภาษาไทยไม่มีเสียง /f/, /s/ (เสียงพยัญชนะท้ายคำ /h/ ไม่ปรากฏทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย) ตัวอย่างเช่น if อ่านว่า /ɪf/ แปลว่า ถ้า คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น ip อ่านว่า /ɪp/ เสียงภาษาอังกฤษ /f/ กลายเป็นเสียงภาษาไทย /p/, kiss อ่านว่า /kɪs/ คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น kit /kɪt/ เสียงภาษาอังกฤษ /s/ กลายเป็นเสียงภาษาไทย /t/ เนื่องจากเป็นเสียงที่คนไทยใช้ออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเสียงภาษาอังกฤษ /f/ และ /s/

เสียงภาษาอังกฤษที่ไม่ปรากฏอยู่ในภาษาไทย คือเสียงไม่ก้อง /θ/, /ʃ/ และเสียงก้อง /v/, /ð/, /z/, /ʒ/ กล่าวคือ 1) เสียงเสียดแทรก ระหว่างฟัน ไม่ก้อง /θ/ Daniel Jones (1922:53) กล่าวว่าชาวต่างชาติจะออกเสียงนี้ยากมาก โดยมากจะแทนเสียงด้วยเสียง /f/ และ /s/ เพราะเสียงนี้ไม่ปรากฏในภาษานั้นๆ จึงทำให้เป็นปัญหากับชาวต่างชาติ Atit Thomma & N. Pramodini Devi (2020:30) สรุปผลของคนไทยที่มีปัญหาในการออกเสียง

พยัญชนะภาษาอังกฤษว่า เสียง /θ/ ว่าส่วนใหญ่คนไทยมักจะแทนเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ /θ/ เป็นเสียงพยัญชนะภาษาไทย /th/ ในตำแหน่งพยัญชนะต้นคำ เพราะเสียง /θ/ อยู่ในรูปของตัวอักษร th ในภาษาอังกฤษซึ่งมาคล้ายคลึงกับเสียงระเบิด ปุ่ม เหยือก ไม่ก้อง พ่นลม /th/ ในภาษาไทยที่ใช้พูดออกเสียงเป็นตัวอักษร ถ, ฐ, ท, ฑ, ฒ, จึงทำให้คนไทยเกิดความเข้าใจผิดว่าเสียง /θ/ ในภาษาอังกฤษที่ใช้รูปตัวอักษร th จะออกเสียงเหมือนเสียง /th/ ในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น Thursday อ่านว่า /θə:zdeɪ/ แปลว่า วันพฤหัสบดี คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น thursday อ่านว่า /the:zdeɪ/ ตัวอย่างพยัญชนะท้ายคำ เช่น birth อ่านว่า /bɜ:θ/ แปลว่า เกิด คนไทยส่วนใหญ่ออกเสียงว่า birt /bɜ:t/ เสียงภาษาอังกฤษ /θ/ กลายเป็นเสียงภาษาไทย /t/ ความจริงแล้วเสียง /θ/ จะวางตำแหน่งลิ้นไว้ระหว่างฟันบนและล่าง กระแสลมผ่านจากปอดผ่านช่องแคบระหว่างฟันบนและล่างเส้นเสียงไม่สั่น ส่วนเสียงภาษาอังกฤษที่คู่กันคือเสียงก้อง (Voiced) /ð/ ตรงกับตัวอักษรภาษาอังกฤษ th เหมือนกันกับเสียง /θ/ แต่คนไทยมักแทนเสียง /ð/ เป็นเสียง ด ในภาษาไทย ตัวอย่างพยัญชนะต้นคำเช่น they อ่านว่า /ðeɪ/ แปลว่า พวกเขา คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น dey อ่านว่า /deɪ/ ซึ่งเป็นการออกเสียงที่ผิด เสียง /ð/ ออกเสียงเหมือนกับเสียง /θ/ ทุกประการ เปลี่ยนแค่ทำให้เส้นเสียงสั่นเท่านั้น เมื่อเกิดท้ายคำคนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็นเสียง /t/ ตัวอย่างเช่น with อ่านว่า /wɪð/ แปลว่า กับ คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น wit อ่านว่า /wɪt/ 2) เสียงเสียดแทรก หลังปุ่มเหยือก เสียงไม่ก้อง /ʃ/ ไม่ปรากฏอยู่ในภาษาไทย คนไทยมักแทนเสียงในภาษาไทย คือตัว ช และ ส หรือ ซ เนื่องจากเสียง /ʃ/ ส่วนใหญ่อยู่ในรูปตัวอักษรภาษาอังกฤษ sh และอยู่ในรูปตัวอักษรอื่น ๆ เช่น t, c, s, sc, ss เป็นต้น ทำให้คนไทยออกเสียงผิด ตัวอย่างพยัญชนะต้นคำเช่น shy อ่านว่า /ʃaɪ/ แปลว่า ขี้อาย คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น ช chai อ่านว่า /tʃaɪ/ หรือ เสียง /s/ ส และ ซ sai อ่านว่า /saɪ/ วิธีการออกเสียงคือต้องนำลิ้นส่วนหน้าจะต้องหಾಯกขึ้นไปอยู่หลังปุ่มเหยือกซึ่งไม่แตะส่วนใด ๆ ของเพดานปาก ริมฝีปากต้องห่อเล็กน้อย กระแสลมจากปอดเสียดแทรกผ่านช่องปากออกมาและเส้นเสียง (Vocal cord) จะต้องไม่สั่นด้วย ตัวอย่างพยัญชนะท้ายคำ rush อ่านว่า /rʌʃ/ แปลว่า เร่ง คนไทยส่วนใหญ่

ใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น *rus* อ่านว่า /ras/ เสียง /ʃ/ กลายเป็นเสียง /s/ หรือบางครั้งอาจกลายเป็นเสียง /t/ ด้วย ตัวอย่างเช่น *foolish* อ่านว่า /fu:liʃ/ แปลว่า โง่ คนไทยส่วนใหญ่่มักจะออกเสียงผิดเป็น *foolit* อ่านว่า /fu:lit/ เสียงภาษาอังกฤษ /ʃ/ กลายเป็นเสียงภาษาไทย /t/

ส่วนเสียงที่คู่กันคือเสียงก้อง (Voiced) /ʒ/ Daniel Jones (1922:60) กล่าวว่าชาวต่างชาติจะออกเสียงนี้ยากมากเช่นกัน โดยเฉพาะชาวสแกนดิเนเวีย (Scandinavians) เยอรมัน (Germans) โดยมากคนต่างชาติจะออกเสียงคล้ายกับเสียง /ʃ/ และอีกอย่างหนึ่งเสียง /ʒ/ ไม่ปรากฏอยู่ในภาษาไทย มีรูปแทนตัวอักษรภาษาอังกฤษ คือ s เช่น *usual* ส่วนใหญ่เกิดขึ้นกลางคำ คนไทยมักจะแทนเสียงพยัญชนะกลางคำ /ʒ/ เป็นเสียง /s/ ส, ซ, ทร, ศ, ษ, ส ในภาษาไทย ตัวอย่างเช่น *usual* อ่านว่า /ju:zuəl/ แปลว่า ปกติ คนไทยส่วนใหญ่่มักจะออกเสียงผิดเป็น *usual* /ju:suəl/ เสียง /ʒ/ ออกเสียงเหมือนกับเสียง /ʃ/ ทุกประการ ยกเว้นเสียง /ʒ/ เส้นเสียงต้องสั่น พยัญชนะท้ายคำส่วนใหญ่่มักจะออกเสียงแทนด้วยเสียง /t/ ตัวอย่างเช่น *beige* อ่านว่า /berʒ/ แปลว่า สีนํ้าตาลอ่อน คนไทยส่วนใหญ่่มักจะออกเสียงผิดเป็น *beit* อ่านว่า /beit/ เสียง /ʒ/ กลายเป็นเสียง /t/ 3) เสียงเสียดแทรก ริมฝีปากล่างกับฟันบน เสียงก้อง /v/ ไม่มีอยู่ในเสียงภาษาไทย เป็นคู่กับเสียงไม่ก้อง /f/ ที่มีในภาษาไทย บรรณารักษ์ (2552:86) กล่าวว่า เป็นเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยส่วนใหญ่ เนื่องจากไม่อยู่ในเสียงภาษาไทย คนไทยส่วนใหญ่่มักจะใช้เสียงในภาษาไทยที่ใกล้เคียงกับเสียง /v/ แทนเป็นเสียง /w/ ซึ่งเป็นเสียงเปิด (Approximant) ตรงกับเสียงภาษาไทย /w/ ว เป็นเสียงที่ใกล้เคียงมากที่สุด จะเห็นได้ว่าเสียงทั้งสองเสียงต่างกันโดยสิ้นเชิงทั้งอาการเกิดและสถานที่เกิดของเสียง คนไทยใช้เสียงพยัญชนะต้น /w/ แทนเสียง /v/ เพราะความเคยชินในการอ่านแบบไทยๆ ตัวอย่างเช่น *view* อ่านว่า /vju:/ แปลว่า ทิวทัศน์ คนไทยส่วนใหญ่่มักจะออกเสียงผิดเป็น *wiew* อ่านว่า /wiw/ ความจริงแล้ว /v/ ออกเสียงเหมือนกับ /f/ คือ ริมฝีปากล่างสัมผัสกับฟันบน กระแสลมจากปอดผ่านช่องแคบตามไรฟันระหว่างริมฝีปากล่างกับฟันบน ความแตกต่างกันคือเสียง /f/ จะต้องมีความไม่สั่น แต่เสียง

/v/ จะต้องเป็นเสียงสั้น พยัญชนะท้ายคำมักถูกออกเสียงเป็น /p/ ตัวอย่างเช่น move อ่านว่า /muv/ แปลว่า เคลื่อนย้าย คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น mop อ่านว่า /mup/ เสียงภาษาอังกฤษ /v/ กลายเป็นเสียง ภาษาไทย /p/ 4) เสียงเสียดแทรก ปุ่มเหงือก เสียงก้อง /z/ Atit Thomma & N. Pramodini Devi (2020:30) สรุปผลของคนไทยที่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ /z/ ของนักศึกษาไทยไว้ว่า ส่วนมากนักศึกษาไทยจะแทนเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ /z/ เป็นเสียง /s/ ส ในภาษาไทย ซึ่งเป็นเสียงที่ใกล้เคียงกับภาษาไทยที่คนไทยคุ้นเคยออกเสียงตามและเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างพยัญชนะต้นคำเช่น zoo อ่านว่า /zu:/ แปลว่า สวนสัตว์ คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น soo อ่านว่า /su:/ เวลาออกเสียงเอาปลายลิ้นเลื่อนไปใกล้ ๆ ปุ่มเหงือก ปล่อยกระแสดลมจากปอดผ่านการเสียดแทรกปลายลิ้นและปุ่มเหงือก ความแตกต่างมีเพียงแค่เสียงสั้น และเสียงไม่สั้นเท่านั้น กล่าวคือเสียง /s/ เป็นเสียงไม่สั้นและ /z/ เป็นเสียงสั้น พยัญชนะท้ายคำมักถูกแทนที่โดยคนไทยส่วนใหญ่ด้วยเสียง /s/ ตัวอย่างเช่น his อ่านว่า /hi:z/ แปลว่า เขาผู้ชาย คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น his อ่านว่า /hi:s/ เสียงกลายเป็นเสียง /s/

3. เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates)

เสียงกึ่งเสียดแทรก หรือ กึ่งเสียดสี เสียงนี้จะคล้ายๆกับเสียงกลุ่มของเสียงระเบิด (Plosive) เนื่องจากกระแสลมจะถูกกักไว้ชั่วขณะหนึ่ง และจะถูกปล่อยออกมาซ้ำๆ ตามช่องแคบของฟัน ซึ่งกระแสลมจะมีการเสียดสีกันเล็กน้อยระหว่างการปล่อยลมออกมาตามไรฟัน จึงเรียกว่า เสียงกึ่งเสียดแทรก ภาษาอังกฤษมี 2 เสียง ในขณะที่ภาษาไทยก็มี 2 เสียงเหมือนกัน

การเปรียบเทียบเสียงกึ่งเสียดแทรก

	ไม่ก้อง	ก้อง
English	/tʃ/	/dʒ/
Thai	/c/ /tɕ/	

ตารางที่ 5 : การเปรียบเทียบเสียงกึ่งเสียดแทรก

เสียงกึ่งเสียดแทรกภาษาอังกฤษไม่ปรากฏอยู่ในภาษาไทย คนไทยจึงออกเสียงยากมาก เสียงกึ่งเสียดแทรกในภาษาอังกฤษมีอยู่ 2 เสียง คือ 1) กึ่งเสียดแทรก เพดานแข็งหลังปุ่มเหงือก เสียงไม่ก้อง /tʃ/ ปรากฏอยู่ในตัวอักษรภาษาอังกฤษ ch ทั้งพยัญชนะต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ ในขณะที่คนไทยนิยมแทนด้วยเสียงกึ่งเสียดแทรก ปุ่มเหงือกเพดานแข็ง เสียงไม่ก้อง /tɕ/ ช, ฉ, ฌ ในภาษาไทย เมื่อตัวอักษร ช, ฉ, ฌ เทียบพยัญชนะภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษจะได้เป็นตัวอักษร ch ดังนั้น คนไทยส่วนใหญ่จึงคิดว่าออกเสียงเหมือนกันจึงใช้เสียงนี้แทนมาตลอด และเป็นการออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง ตัวอย่างพยัญชนะต้นคำเช่น chin อ่านว่า /tʃɪn/ แปลว่า คาง คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น chin อ่านว่า /tɕɪn/, teacher อ่านว่า /ti:tʃə/ แปลว่า ครู คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น teacher อ่านว่า /ti:tɕə/ และ reach อ่านว่า /ri:tʃ/ แปลว่า เอื้อมถึง คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น reach อ่านว่า /ri:tɕ/ ยิ่งไปกว่านั้น Atit Thomma & N. Pramodini Devi (2020:30) ยังพบว่าเสียงท้ายคำในภาษาอังกฤษยังถูกแทนที่เป็นเสียง /s/ และ /t/ เช่น much อ่านว่า /matʃ/ แปลว่า มาก คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น mus อ่านว่า /mas/ จริงๆ แล้วเสียงท้ายคำเสียง /s/ ในภาษาไทยไม่มี แต่คนไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นเสียง /s/ เนื่องจากอาการเกิดและสถานที่เกิดอยู่ใกล้เคียงกัน กล่าวคืออาการเกิดของเสียง /s/ เป็นเสียงเสียดแทรกและเสียง /tʃ/ เป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก ส่วนสถานที่เกิดของเสียง /s/ เป็นปุ่มเหงือก และเสียง /tʃ/ เป็นหลังปุ่มเหงือก ดังนั้นทั้งสองเสียงถือว่าออกเสียงใกล้เคียงกัน แต่เสียง /tʃ/ จะออกเสียงยากกว่าเสียง /s/ คนไทยจึงมักออกเสียงผิดค่อนข้างไปทางเสียงที่ง่ายกว่าคือเสียง /s/ นั่นเอง และอีกคำหนึ่ง watch อ่านว่า /wɒtʃ/ แปลว่า เฝ้าดู คนไทยส่วนใหญ่มักจะออกเสียงผิดเป็น wat อ่านว่า /wɒt/ เนื่องจากว่าตัวสะกดในเสียงภาษาไทยไม่มีเสียง /tʃ/ แต่มีเสียง /t/ คนไทยจึงนำมาออกเสียงแทนเสียง /tʃ/ นั่นเอง จะเห็นว่าคำอธิบายของทั้งสองเสียง /tʃ/ และ /tɕ/ จะคล้ายคลึงกัน แต่ลักษณะการออกเสียงจะแตกต่างกันเล็กน้อย คือในภาษาอังกฤษเสียง /tʃ/ จะออกเสียงหนักแน่นกว่า ส่วนในภาษาไทยเสียง /tɕ/ จะออกเสียงเบาว่าเล็กน้อย ประมรณรัตน์ โชติกเสถียร (2552:115) อธิบายว่า กระแสลมจากปอดถูกกักอยู่ที่บริเวณปลายลิ้นแตะกับส่วนหลังของปุ่มเหงือก ริม

ฝีปากห่อกลม และยื่นออกไปข้างหน้าเล็กน้อย เมื่อปล่อยปลายลิ้นจากปุ่มเหงือก กระแสลมที่ถูกกักไว้ จะถูกปล่อยออกมาอย่างช้าๆ ทั้งสองมีเสียงไม่สั้นเช่นเดียวกัน 2) กิ่งเสียดแทรก เพดานแข็งหลังปุ่มเหงือก เสียงก้อง /dʒ/ ลักษณะการออกเสียงเหมือนกับเสียง /tʃ/ ต่างกันที่เสียงก้องและเสียงไม่ก้อง เสียง /dʒ/ มักจะปรากฏในรูปตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นคำ เช่น g “gun”, j “joy” ตำแหน่งกลางคำ เช่น d “soldier”, -dg “lodging” ตำแหน่งท้ายคำ เช่น -ge “page”, -dge “edge” ประรามภรณ์ โชติกเสถียร (2552:118) กล่าวว่า เสียง /dʒ/ เป็นเสียงที่มีปัญหาสำหรับคนไทย เนื่องจากไม่อยู่ในภาษาไทย คนไทยส่วนใหญ่มักออกเสียงพยัญชนะ /dʒ/ ด้วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยที่ใกล้เคียงกันคือเสียง /c/ จ ซึ่งเป็นการออกเสียงไม่ถูกต้องเพราะในภาษาไทยเสียง /c/ ริมฝีปากไม่ต้องห่อกลม และเส้นเสียงไม่ต้องสั่นด้วย แต่การออกเสียง /dʒ/ ริมฝีปากต้องห่อกลมและเส้นเสียงต้องสั่น สอดคล้องกับ Atit Thomma & N. Pramodini Devi (2020:30) วิเคราะห์จากเรื่องความท้าทายในการเรียนพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยนักศึกษาไทย ได้ผลวิเคราะห์ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงพยัญชนะ /dʒ/ แทนด้วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย /c/ จ ทั้งตำแหน่งต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ เพราะมีความคล้ายคลึงกัน ตัวอย่างเช่น พยัญชนะต้นคำ joy อ่านว่า /dʒɔɪ/ แปลว่า ยินดี คนนักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงผิดเป็น cɔɪ /cɔɪ/, พยัญชนะกลางคำ adjust อ่านว่า /ədʒast/ แปลว่า ปรับแก้ นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงผิดเป็น adcust /əcast/, พยัญชนะท้ายคำ age อ่านว่า /eidʒ/ แปลว่า อายุ นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงผิดเป็น ac /eic/ และยิ่งกว่านั้นนักศึกษายังออกเสียงพยัญชนะท้ายคำเป็นเสียง /t/ ตัวอย่างเช่น page อ่านว่า /peidʒ/ แปลว่า หน้า นักศึกษาส่วนใหญ่ออกเสียงผิดเป็น pat อ่านว่า /pert/ เช่นเดียวกับการออกเสียงท้ายคำเสียง /tʃ/ เป็นเสียง /t/ ในการเปรียบเทียบการออกเสียงกิ่งเสียดแทรกทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย Napasri Timyam (2515: 8) ได้อธิบายอย่างละเอียดไว้ว่า เสียงเสียดแทรกในภาษาไทยและภาษาอังกฤษแตกต่างกันบางประการ ถึงแม้ว่าจะถูกแยกในกลุ่มของสถานที่เกิดในเพดานแข็งเหมือนกันก็ตาม แต่ทั้งสองเสียงก็ไม่ได้ออกเสียงเหมือนกัน ท่านยกตัวอย่างของ Abramson (1972) อธิบายไว้ว่าเสียง /c/ และเสียง /tʃ/ ของภาษาไทย ออกเสียงโดยใช้ลิ้นส่วนหน้ายื่นออกไปแตะเพดานปากเล็กน้อยและท่านยกตัวอย่างของ Crystal (2008:22) อธิบายเสียง

/tʃ/ และ /dʒ/ ไว้ว่าลิ้นส่วนหน้าต้องยื่นออกไปทางด้านหลังของปุ่มเหงือก ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับเพดานปาก คลิสดลอธิบายเพิ่มเติมอีกว่า ปุ่มเหงือกเพดานแข็งจะถูกลิ้นส่วนหน้าแตะถึงเพดานแข็งมากกว่า ในขณะที่เพดานแข็งหลังปุ่มเหงือก จะอยู่ใกล้กับปุ่มเหงือก

4. เสียงนาสิก (Nasals)

เสียงนาสิก หรือเสียงกลุ่มลมที่ออกทางช่องจมูก เนื่องจากช่องลมที่ผ่านทางช่องปากถูกปิดสนิท ลมไม่สามารถไหลผ่านออกมาทางช่องปากได้ กระแสลมจึงไหลผ่านทางช่องจมูกแทน ภาษาอังกฤษมี 3 เสียง ในขณะที่ภาษาไทยก็มี 3 เสียงเหมือนกัน

การเปรียบเทียบเสียงนาสิก

	ก้อง		
English	/m/	/n/	/ŋ/
Thai	/m/	/n/	/ŋ/

ตารางที่ 6 : การเปรียบเทียบเสียงนาสิก

เสียงนาสิกหรือเสียงออกทางช่องจมูก ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย ไม่มีความแตกต่างกันเหมือนกันทุกประการ กล่าวคือเสียง /m/ เป็นเสียงนาสิก ริมฝีปากทั้งสอง เสียงก้อง, เสียง /n/ เป็นเสียงนาสิก ปุ่มเหงือก เสียงก้อง และเสียง /ŋ/ เป็นเสียงนาสิก เพดานอ่อน เสียงก้อง จึงทำให้นักศึกษาไทยไม่ค่อยออกเสียงผิดพลาดในพยัญชนะต้นคำ กลางคำ ส่วนพยัญชนะท้ายคำมีเพียงการไม่ปล่อยเสียงพยัญชนะท้าย (Unreleased sound) ออกมาเท่านั้นเอง ในส่วนนี้ก็เป็นปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยเช่นกัน

5. เสียงข้างลิ้น (Lateral Approximant)

เสียงข้างลิ้น เป็นการไ้ปลายลิ้นสัมผัสกับปุ่มเหงือก และปล่อยกระแสลมออกมาทางช่องปาก ตำแหน่งของเพดานอ่อนจะเคลื่อนที่ขึ้นเล็กน้อยเพื่อไม่ให้ลมผ่านทางช่องจมูกได้ ในขณะที่ปลายลิ้นสัมผัสกับปุ่มเหงือก ข้างลิ้นทั้งสองข้างจะไม่สัมผัสกับส่วนไหนเลย ลมจะผ่านทั้งสองข้างลิ้นออกมาทางปาก เนื่องจากปลายลิ้นซึ่งสัมผัสกับปุ่มเหงือกจะถูกกักลมไว้ ลมจะไหลผ่านไม่ได้ ภาษาอังกฤษมี 1 เสียง ในขณะที่ภาษาไทยก็มี 1 เสียงเหมือนกัน

การเปรียบเทียบเสียงข้างลิ้น

	ก้อง
English	/l/

Thai	/l/
------	-----

ตารางที่ 7 : การเปรียบเทียบเสียงข้างลิ้น

เสียงข้างลิ้นเป็นอีกเสียงหนึ่งที่คนไทยส่วนใหญ่ออกเสียงถูกต้อง ไม่ค่อยออกเสียงผิดพลาดในตำแหน่ง พยัญชนะต้นคำเพราะสถานที่เกิด (Place of Articulation) และอาการเกิด (Manner of Articulation) อยู่ตำแหน่งเหมือนกันทั้งหมดกล่าวคือพยัญชนะเสียง /l/ ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เป็นเสียงข้างลิ้น เกิดที่ปุ่มเหงือกและเป็นเสียงก้อง แต่มีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำเพราะว่าคนไทยส่วนใหญ่ไม่ปล่อยเสียงพยัญชนะท้าย /l/ ของภาษาอังกฤษ

6. เสียงเปิด (Approximants)

Peter Ladefoged (2549:18) อธิบายในหนังสือสัทศาสตร์ฉบับแปลอภิลักษณ์ไว้ว่าเป็นการออกเสียงที่ฐานกรณ์เข้าใกล้กันโดยให้ลมผ่านเข้าได้สะดวก ช่องลมไม่ได้ถูกทำให้แคบลงถึงขั้นที่จะทำให้กระแสลมต้องเสียดแทรกผ่านออกไป ภาษาอังกฤษมี 3 เสียง ในขณะที่ไทยก็มี 3 เสียงเหมือนกัน ยกเว้นเสียง /r/ ที่มีความแตกต่างกันระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย

การเปรียบเทียบเสียงเปิด

	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง	ไม่ก้อง	ก้อง
English		/w/		/r/		/j/
Thai		/w/		*/r/		/j/

ตารางที่ 8 : การเปรียบเทียบเสียงเปิด

เสียงเปิดบางครั้งนี้วิชาการหลายๆ ท่านเรียกชื่อต่างกัน เช่น เสียงเลื่อน (Glides) หรือ เสียงกึ่งสระ (Semi-Vowels) ในภาษาอังกฤษมีอยู่ 3 เสียง ประกอบไปด้วย /w/, /r/, /j/ Peter Ladefoged (2005:54) อธิบายไว้ว่า เสียงเหล่านี้เป็นเสียงตรงกันข้ามกับเสียงระเบิด (Plosive consonants) ที่มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับการปิดช่องเสียงใดๆ แต่มีบางอย่างแคบลงในบางจุดเท่านั้น เสียงทั้งหมดนี้ใช้รูปสัญลักษณ์เหมือนตัวอักษรภาษาอังกฤษ

บทสรุป

เป็นความท้าทายในการฝึกการออกเสียงสำหรับคนไทยเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Foreign language learning) โดยเฉพาะภาษาอังกฤษที่ผู้เขียนได้มุ่งเน้นอธิบายไว้เบื้องต้นเพื่อให้การออกเสียงถูกต้องโดยการเลียนแบบเสียงเจ้าของภาษา (Native speaker) พร้อมทั้งฝึกตามการออกเสียงเกี่ยวกับหน่วยพื้นฐานของเสียง (Phonemics) แต่ละเสียง ปัญหาเหล่านี้จะหมดไปถ้าเราฝึกการออกเสียงให้ถูกต้องทั้งพยัญชนะต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ หากแต่คนไทยยังยึดหลักการออกเสียงตามแบบไทยๆ หรือออกเสียงตามใจตัวเอง โดยไม่ยึดหลักการออกเสียงตามหลักการและการฝึกฝนที่ถูกต้อง ก็จะก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้ฟัง ในเรื่องของความหมายของคำ และประโยคบทสนทนา

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา นาคสกุล. (2541). *ระบบเสียงภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถิรวัฒน์ ตันทนิส. (2555). *การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*. *Language and Linguistics*, 31(1), 81-102. Retrieved from <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/joling/article/view/10764>
- ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. (2552). *การออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 7. ด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาทิตย์ ถมมา, อัมราภรณ์ หนูยอดและวิโรจน์ ทองปลิว. (2563). *การศึกษาภาษาโจว (ภาษาท้องถิ่น) เมืองโมเรห์ (เขตชายแดน) อำเภอดงนาเหล็ก ราษฎรนิปุร์ ประเทศอินเดีย*. รายงานการประชุมระดับชาติราชภัฏเลยวิชาการวิจัยและพัฒนาท้องถิ่นภายใต้คุณแห่งการเปลี่ยนแปลง ครั้งที่ 6 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. 25 มีนาคม 2563. หน้า 1000.
- Jones, D. (1922). *An outline of English phonetics*. New York. G.E. Stechert & Co. Printed in Austria.
- Ladefoged, P.(2549). *สัทศาสตร์ (Course in Phonetics)*. แปลโดย อภิลักษณ์ ธรรมทวี-

จิฑูล. กรุงเทพฯ : Thomsom Learning.

Ladefoged, P.(2005). *Vowels and consonants: an introduction to languages*.

2nd Edition. Blackwell Publishers Ltd.

Patthamawadee N. & Bhornsawan I. (2017). *English Consonant Pronunciation Problems of EFL Students: A Survey of EFL Students at Mae Fah Luang University*. “Creativity, Innovation, and Smart Culture for the Better Society”. The 6th Burapha University International Conference 20017. 3-4 August 2017. Pages 185-197.

Roach, P. (2009). *English phonetics and phonology: A practical course*. 4th Edition. Cambridge: Cambridge University Press.

Siyaphai, w. (2013) *Thai linguistics*. 2nd edition. Sampachanya publish press. Thailand.

Thomma, A. & Pramodini, N. D. (2020). *Challenges of learning English consonants by Thai speakers*. 6th National Language Conference-2020. 23-26 February 2020. Sambalpur University & Institute of Odia Studies and Research (India).

Timyam, N. (2015) *A comparative study of English and Thai: An introduction*. Kasetsart University Press.

https://en.wikipedia.org/wiki/Indo-European_languages

<https://www.britannica.com/topic/Tibeto-Burman-languages>